

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

13. Alia nonnulla quæ ad amorem & cognitionem obedientiæ faciunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

*Alia nonnulla qua ad amandam obedientiam &
cognoscendam faciant.*

*Lib. 14. de
Cant. 6. 12.* Sed pauca quaedam de tanta virtute addamus: & id sit primum quod D. Augustinus breuiter, ac significantissime de obedientia sic eloquitur, *Quae virtus in creatura rationali, mater quodammodo est omnium ceterosq; virtutum: quandoquidem natura rationalis sic facta est, vt ei subditam esse sit vtile; perniciosum autem, suam, non eius a quo creata est, facere voluntatem.* Cui consonans Magnus Gregorius lib. 35. Moral. cap. 10. multa late & praeclare de obedientia disserit. Diadochus vero 10. Obedientiam, inquit, esse omnium virtutum introducentium principem exploratum est: repudiat enim arrogantiam, parit autem nobis humilitatem: vnde ianua atque aditus caritatis in Deum efficitur, is qui libenter eam amplectuntur. Et mox addit, obedientiam omnes nobis virtutum vias absque errore demonstrare. Quam in sententiam; & plura praeterea lectu dignissima gradu 4. Ioannes Clittacus; quem tamen auctorem, vt scientiae in vita spiritali reconditissima, non facile ab incipientibus & Nouitijs in manus assumi velim, perfectiorum, & eorum est qui sensus exercitatiores habeant.

in asect. At non est vnum illud praetermittendum quod ab illo verissime dicitur, in hoc obedientiae sanctae cursu, vnum & solum latere scopulum, id est quod dicitur, seu sui moderationem, cum sibi quisque idoneus ad se regendum & moderandum videtur. Est enim, inquit, obedientia, numquam sibi, ne in his quidem quae videntur optima vsque ad consummationem vitae credere. Beatus vero Nilus praeclare monet, vt obediens vel sit instar corporis quod & animae obedit, & ab anima vitam & functiones accipit, vel instar materiae quae artificio, eudenti, recudenti, ad infima, ad summa adaptanti obsequitur. In cuius rei commendationem multus est varijs in locis Basilius, nolens eum, qui semel suae gubernationis alium voluerit esse arbitrum, sibi aliquid quasi bonum eligere, ac prorsus omni cura polita, alienae se potestati curaque committere, propensioribus animis amplectendo infima, sed neq; in speciosiori munere reluctando: asserens omnem voluntariam rei impositae fugam, quandam sui ipsius in libertatem vindicationem, alienique imperij detractionem esse, veramque humilitatis specie superbiam. Et vero vt non verbis tantum, sed & rebus id ipsum asserentem spectemus, occurrat quid *doctr. 1.* de eodem B. Basilio memoriae prodidit Dorotheus: Obibat aliquando suae dedita disciplinae monasteria vir beatus, in id incumbens, vt omni spiritus infirmitate depulsa, magna omnes contentione ad perfectiora contenderent.

Hic

Hic in primo cuiusdam laudati cœnobij ingressu, eum qui eunctis præerat, & Abbatis munere fungebatur, interrogauit, Quem suorum crederet saluandum? at alter, nihil cunctatus, respondit, Credere se, saluandos omnes. ô nobilem cœlo destinatorum cœtum! Sed vrget, vnum aliquem, de quo præceteris probè fidat, sibi designari: fecit Præfectus, & quemdam, per omnia Superiorum dictis audientem, nominauit. Ergo periculum eius facturus Basilius, eum euocat; iubet aquam deferat, defert; tibi pedes lauet, lauat; tum deinceps, assidere suo loco hominem iubet, continuo sedet; aquam defert Basilius, pedes illi lauare constituit, id ipsum nihil reluctans patitur; altera quinetiam die, se ministro, Sacris illum operari iubet, & ne verbulo quidem detrectans, veneranda mysteria peregit. Tantam verò in parendo sinceritatem vsque adeò probauit Magnus ille, vt exco peregrinationis, & rerum agendarum, illum sibi socium & comitem esse voluerit: tantum in obedientia momentum esse credidit, tanti docuit obedientem esse faciendum.

Quoniam autem obiter & ad scopi propositi finem hæc virtus est mihi perstringenda, duas tantum Gersonis addam sententias rebus magis turgidas, quam verbis floridas, & verè dignas quæ serio penitentur. Ad quemdam Religiosum scribens, ita loquitur: *Consideret Religiosus quoniam Deus honorum nostrorum non eger: ac proinde melior est obedientia quam victima. Propterea censei debet pro regula generalis, illud esse melius, illud pulchrius, illud nobilius, illud vtilius, delectabilius & honestius, quod est obedientie proximis, sit licet illa res in qua obeditur vilis, abiecta, turpis, inuitilis, laboriosa, vana, sulta, quantumlibet inhonesta, solo peccato excluso. Exemplum habemus in Domino nostro Iesu Christo, qui sacerdotali & regio genere, ac spiritu prophetico insignis, nudis ambulabat pedibus, alijq; maxima humilitatis gestu se deiecit, hanc existimans summam nobilitatem, videlicet Deo Patri obedire. Sed & idem alio loco plura docet, quæ cum vtilitatis plurimum contineant, obseruabo summam potissima: Notandum, inquit, quod persona deuota, quæ circa curam rei familiaris, & Tom. 1 in 12. consid. ad quemdam Religiosum consid. 3. exerc. deuot. nari ad habendum talem pacem, tranquillitatem, & puritatem cordis, qualem persona simpli soli Deo, & spiritualibus vacans potest & debet habere. Nec Deus requirit hoc à tali. — Ad hoc enim conari nimium esset signum superbia, & labor inanis, perditio temporis inutilis. Ergo persona sic exterioribus occupata, pro sua & aliorum salute, ex diuina haud dubium prouidentia, non tristetur multum, si deuotionem tantam non habuerit, quam libenter haberet, & qualem alios habere considerat. Impleat ipse tantum fideliter ministerium suum ad quod Deus vocauit, & satis est. Pergit docere quam omnes in eodem Christi mystico corpore, non sibi sed toti corpori seruire debeant, sibi que magis seruiant, omnibus seruiendo, quam si sibi solis. Nemo ergo, inquit, deputatus operibus inferioribus desperet, nullusq; intendens maioribus, superbe se eleuet. Quia omnia in Christo Iesu Domino nostro erunt nobis communia. Additque rationes apprimè notandas, nempe quod neque omnibus profunt omnia, nec omnia pos-*

sunt omnes, unde fit vt desideretur nonnumquam, quod perficere queat, vel etiam quod tentatum noceat: Itemque quod humano conatu, nemo potest sine Deo quidquam efficere, quis autem nouit cui, quando, cuius operis gratia, diuina bonitas, nostris conatibus vim insinuare, fauoremque velit adipiscere? *Sic ergo, concludit, quilibet contentus de situatione sua in corpore Christi mystico, etiam pro quocumque reputetur membro infimo, & studeat fideliter agere in ea uacatione, qua Dominus eum uocauit. Pergensque ea subdit, quae propter usum frequentem occurrentem non potui quin referrem, instituta quidem disputationi non necessaria, percommoda tamen & perutilia. Ex praedictis, uerba eiusdem accipe, apparet error illorum, qui in Religionibus ex obedientia deputati ad exteriora, officia sua cum murmure, & inuoluntarie, imò quandoque uix ex coactione, & per consequens, negligenter & infideliter implent; spiritualia sibi furtiue, contra bonum obedientiae, ultra quam ad eorum statum pertinet usurpantes, & id quod aliorum est, superbe sibi uindicantes, quodque suum est negligentes; & sic, & istud, & illud, non solum saluti suae infructuosum, sed & saepe per propria uoluntatis & inobedientiae uitium, damnosum facientes. Apparet quoque ex praemis, quod incaute agunt nonnumquam Religiosi, modicam compassionem cum suis fratribus ad exteriora explenda deputatis, si quando in spiritualibus minus promti inueniantur, habentes, ipsos temere quandoque tamquam inuictos, non solum corde diiudicantes, sed, quod peius est, saepe gladio linguae suae detractoris percussientes; non attendentes illud uulgare prouerbum; Pluribus intentus minor est ad singula sensus. Nec recogitant, quod si ipsi explere deberent talia, scilicet temporalia & spiritualia, neutrum horum facere forte rite possent. Neque aduertunt, quantum deberent esse Deo & hominibus grati, quod ipsis ad seruendum Deo, in pace & quiete ordinatis, alij coguntur seruire cum multa fatigata & tribulatione, & Deo, & sibi, & alijs: & quod ipsi, uelut domini, recumbunt; alij, uelut serui eorum ministrant ipsis, & in temporalibus de necessarijs eis ministrare habent. Timere deberent hi tales, quod spiritualium operum suorum fructum, non ipsi, sed alij, officiales scilicet exterioribus occupationibus propter eos detenti, apud Deum iustum iudicem percipient, propter suam potissimè ingratitude, qua Deo maxime in nobis displicet. Haec tenus Gerlon.*

CAPUT XIV.

Quam integrè & sincerè suis se Praepositis oporteat credere.

ESt in obedientia admodum obseruatum necessarium, ut Superiori tuo quasi Deo te totum credas, nullamque uel tenuissimam diffidentiam leuem umbram tibi sinas inferpere: hoc enim est uenenum, haec pestis, qua nulla capitalior, nulla exitiosior fingi potest; nulla, ubi semel insederit, difficilior expugnata. vnde cum-